

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. U.**, narozený dne x
státní příslušností x
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2021 č.j. KRPA-51435-27/ČJ-2021-000022-ZZC

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem

správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2021 č.j. KRPA-51435-11/ČJ-2020-000022-ZZC, a to o 31 dnů.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nelze očekávat, že bude možné realizovat účel zajištění, tedy jeho vyhoštění do země původu. V jeho případě představuje hlavní překážku realizace správního vyhoštění dlouhodobá absence jeho cestovního dokladu, který ztratil v roce 2014. Žalobce připomněl, že Uzbekistán nemá zastupitelský úřad na území ČR, nejbližší se nachází v Berlíně. Pro žalobce tak bylo v minulosti fakticky nemožné cestovní doklad získat. Je rovněž známo, že zastupitelský úřad je při vyřizování záležitostí svých občanů mimořádně laxní. To je zřejmé i z toho, že žalobce byl zajištěn již v minulosti, přičemž k realizaci jeho vycestování do země původu nedošlo. Žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2020 č.j. 16 A 71/2020-17 a namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s tímto rozsudkem. Ze správního spisu je pak zřejmé, že Ministerstvo zahraničních věcí ČR odmítlo blíže nespecifikované požadavky uzbecké strany; v získávání jeho pasu proto zřejmě budou opět vyvstávat komplikace. Žalobce připomněl, že zajištění není trestem, nýbrž pouhým administrativním opatřením.
3. Žalobce dále namítal možnou vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný nevyvíjel řádné úsilí pro získání dokladů nezbytných pro realizaci jeho správního vyhoštění.
4. Podle žalobce v jeho případě došlo k naplnění podmínek pro uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování. S argumentací žalovaného o nevěrohodnosti žalobce kvůli nelegálnímu vstupu na území ČR by nebylo možné nikdy uplatnit zvláštní opatření. Je pak zásadní, že žalobce se po propuštění z vězení sám dostavil k žalovanému. Žalovaný pak dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mohl uložit povinnost žalobci zdržovat se v jednom z přijímacích či pobytových středisek Správy uprchlických zařízení.
5. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 25. 2. 2021 prováděla policejní hlídka hlídkovou činnost v zimní noclehárně pro osoby bez přístřeší, kde se nacházel i žalobce. Bylo rozhodnuto o jeho převozu na cizineckou policii. Bylo zjištěno, že žalobci bylo opakovaně pravomocně uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie v délce 2 let, 4 let a 5 let s tím, že se na něho vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014

č.j. KRPA-107617-19/ČJ-2014-000022, ze dne 7. 8. 2014 č.j. KRPA-304482-14/ČJ-2014-000022 a ze dne 21. 2. 2015 č.j. KRPA-67434-16/ČJ-2015-000022). Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 5. 2018 č.j. KRPA-45507-20/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 5. 9. 2018, byla žalobci dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena nová doba k vycestování. Ze správního spisu (opisu z rejstříku trestů) se rovněž podává, že žalobce byl opakovaně odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Naposledy byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn dne 18. 2. 2021. Při podání vysvětlení před žalovaným dne 26. 2. 2021 žalobce mimo jiné uvedl, že cestovní doklad nemá od roku 2014, není zde ambasáda. Dne 18. 2. 2021 se dostavil k žalovanému, kde mu řekli, že má jít na Olšanskou, kde by mu měli dát vízum. Na Olšanské mu řekli, že ve čtvrtek dne 18. 2. 2021 nepracují, má přijít po neděli. Po neděli nepřišel, to byla chyba. Občas pracoval např. pro nějaké Araby – s pneumatikami. Je si vědom, že porušil zákon. Nechce vycestovat, nemá tam co dělat. V České republice žádal o azyl, ví, že mu nebyl udělen. Dostatek finančních prostředků nemá, teď ho pustili z vězení. Adresu žádnou nemá. Je svobodný a bezdětný. V České republice nikoho nemá. V Uzbekistánu má prakticky všechny příbuzné. Posílal tam peníze i bratrovi, když zde pracoval. V Uzbekistánu se má kam vrátit, ale neví, co tam bude dělat. Není mu známa žádná překážka vycestování, nic mu tam nehrozí, ale tady si vydělá peníze.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2021 č.j. KRPA-51435-11/ČJ-2021-000022-ZZC byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2021 č.j. KRPA-51435-27/ČJ-2021-000022-ZZC bylo dle § 124 odst. 3 téhož zákona rozhodnuto o prodloužení doby žalobcova zajištění o 31 dnů.
10. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Žalobce namítal, že účel zajištění není naplněn, jelikož má být dána pochybnost, zda se od uzbeckého zastupitelského úřadu podaří obstarat jeho náhradní cestovní doklad.
12. K tomu zdejší soud uvádí, že ze správního spisu plyne, že dne 26. 2. 2021, tedy již v den vydání rozhodnutí o žalobcově zajištění, podal žalovaný k Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění žalobcovy totožnosti. V přípisu Policie ČR, Ředitelství

služby cizinecké policie ze dne 19. 5. 2021 č.j. CPR-6684-4/ČJ-2021-930310 je uvedeno, že prostřednictvím zástupce konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v Berlíně, který byl pověřen komunikací s Velvyslanectvím Republiky Uzbekistán v Německu, bylo sděleno, že byla ověřena totožnost osoby žalobce a uzbecké orgány jsou připraveny vystavit náhradní cestovní doklad po sdělení termínu realizace správního vyhoštění. Dále zástupce konzulárního oddělení uvedl, že vzhledem k požadavkům Uzbeké republiky, které Ministerstvo zahraničních věcí ČR jednoznačně v minulém týdnu odmítlo, nevylučuje horší a pomalejší kooperaci a navrhuje termín realizace naplánovat až za 4 – 6 týdnů. Ředitelství služby cizinecké policie přihlédlo k těmto informacím a naplánovalo realizaci správního vyhoštění žalobce na 25. 6. 2021.

13. Žalovaný podal žádost o zjištění žalobcovy totožnosti již v den vydání rozhodnutí o jeho zajištění. Dále byla nezbytná komunikace Ředitelství služby cizinecké policie s uzbeckým velvyslanectvím v Německu, a to prostřednictvím zástupce konzulárního oddělení Velvyslanectví ČR v Berlíně, která pochopitelně zabrala určitou dobu. Teprve v „minulém týdnu“ (zjevně myšleno v týdnu předcházejícím týdnu, v němž byl vydán přípis ze dne 19. 5. 2021) Ministerstvo zahraničních věcí ČR jednoznačně odmítlo požadavky Uzbeké republiky, v důsledku čehož zjevně nastane pomalejší realizace správního vyhoštění žalobce. Žalobcovu totožnost se již podařilo ověřit a ještě je třeba zajistit vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. Ze správního spisu se přitom nepodává, že by tento cestovní doklad nebylo možné opatřit, naopak je zřejmé, že snaha příslušných orgánů bude úspěšná, byť časově náročnější. Nelze tudíž přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný neměl vyvíjet dostatečnou snahu o získání dokladů nezbytných k realizaci správního vyhoštění. Nadto zajištění těchto dokladů nebylo v rukou žalovaného, nýbrž Ředitelství služby cizinecké policie, zástupce konzulárního oddělení českého velvyslanectví v Berlíně a především pak uzbecké strany.
14. Ze správního spisu jasně plyne snaha všech dotčených českých orgánů opatřit všechny doklady potřebné pro realizaci žalobcova správního vyhoštění. Ze sdělení zástupce konzulárního oddělení, který jednal s uzbeckým velvyslanectvím, je pak zřejmé, že byť obstarání náhradního cestovního dokladu a realizace správního vyhoštění žalobce zabere určitou dobu, nejedná se o snahu zjevně marnou a v nejbližší době lze očekávat realizaci správního vyhoštění (termín byl naplánován na 25. 6. 2021). Proto tvrzení žalobce, že lze očekávat další komplikace při získávání jeho pasu, soud považuje za nepodloženou spekulaci.
15. Žalobcův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 7. 12. 2020 č.j. 16 A 71/2020-17 nemůže obstát. V odkazovaném rozsudku se totiž jednalo o situaci státní příslušnice Kyrgyzstánu, jež byla zajištěna již v minulosti – v roce 2014 (kdy byla propuštěna ze zajištění z důvodu uplynutí 180 dnů poté, co se nepodařilo obstarat náhradní cestovní doklad) a v roce 2016 (kdy byla opět zajištěna za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla znovu stanovena s ohledem k nutnosti obstarání náhradního cestovního dokladu; následně byla přezajištěna podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a k jejímu vyhoštění zjevně nedošlo), a přesto byla znovu zajištěna za účelem správního vyhoštění v roce 2020 na 90 dní a poté došlo k prodloužení doby zajištění o dalších 60 dní – posledně uvedené rozhodnutí zdejší soud zrušil. V nyní posuzovaném případě však ze správního spisu neplyne, že by žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění již v minulosti

(námitka obsažená v žalobě, že žalobce byl zajištěn již v minulosti, byla ryze obecná a nekonkrétní) a že by takové zajištění bylo ukončeno, protože se jeho vyhoštění nepodařilo realizovat. I s ohledem na formulaci obsaženou v rozsudku č.j. 16 A 71/2020-17 („*Vzhledem k intenzitě zásahu do práv cizince je nepřijatelné, aby byl cizinec opakovaně zajišťován, ačkoli vše nasvědčuje tomu, že země původu nevydá jeho náhradní cestovní doklad.*“) je pak zřejmé, že nyní posuzovaný případ je skutkově odlišný, neboť nic nenasvědčuje tomu, že země původu nevydá žalobcův náhradní cestovní doklad. Naopak ze správního spisu se podává, že vydání tohoto cestovního dokladu (a následná realizace správního vyhoštění) je více než pravděpodobné, byť poněkud zdoluhavé. Pokud pak jde o žalobní námitku, že pro žalobce bylo v minulosti fakticky nemožné získat nový cestovní doklad, soud konstatuje, že ze správního spisu se nepodává, že by se žalobce kdykoliv v minulosti pokusil o získání nového cestovního dokladu – nic takového ostatně sám netvrdil ani při podání vysvětlení před žalovaným dne 26. 2. 2021.

16. Městský soud v Praze doplňuje, že sám žalovaný nebyl při realizaci žalobcova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám žalobce pobýval na území České republiky bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalovanému a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jeho rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (srov. podobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č.j. 3 Azs 283/2015-62 nebo ze dne 10. 9. 2020 č.j. 7 Azs 142/2020-22). Z vyložených důvodů nejsou důvodné námitky žalobce o tom, že nelze předpokládat realizaci jeho vyhoštění a že žalovaný neměl pro tuto realizaci vyvíjet řádné úsilí. Je pravdou, že ve správním spise nejsou obsaženy další záznamy o tom, kdy a jak v dané věci postupovalo Ředitelství služby cizinecké policie a další české orgány. Tyto informace však patrně nebyly dostupné ani žalovanému. Podstatné pak je, že žalovaný pasivní nebyl a rovněž další české orgány veřejné moci evidentně postupovaly ve věci bez zbytečného prodlení – veškeré zdržení bylo zjevně způsobeno důvody na uzbecké straně.
17. Žalobce rovněž namítal, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, např. žalovaný mu mohl uložit povinnost zdržovat se v jednom z přijímacích či pobytových středisek Správy uprchlických zařízení dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle § 123b odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložením neohrozí výkon správního

vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

19. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že vzhledem k mimořádnosti tohoto institutu musí správní orgán před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit, zda nelze zajistit výkon správního vyhoštění mírnějšími prostředky, kterými jsou právě zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Totéž platí i o prodloužení doby zajištění, kdy je nutné posuzovat, zda jsou nadále splněny podmínky pro realizaci účelu zajištění, neboť prodloužení zajištění je realizováno za stejným účelem jako samotné rozhodnutí o zajištění (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016 č.j. 1 Azs 275/2015-27).
20. Výše uvedené nicméně nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo třeba nejprve uložit zvláštní opatření a k zajištění (či jeho prodloužení) přistoupit teprve tehdy, pokud by nebylo účinné. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Jestliže nelze předpokládat, že cizinec bude schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, nebo existuje-li důvodná obava, že by byl jeho uložením ohrožen výkon správního vyhoštění, je jeho zajištění namístě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011 č.j. 7 As 76/2011-50 a ze dne 16. 11. 2011 č.j. 5 As 59/2011-64 či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). V naposledy zmíněném usnesení rozšířený senát také konstatoval, že úvaha správního orgánu o nutnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění závisí na typovém důvodu zajištění. Volba zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (jako tomu bylo v projednávané věci) bude pravidlem, i tak je však vždy nutno zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností). Správní orgán je tedy před rozhodnutím o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinen přihlédnout k tomu, nepostačují-li v případě daného cizince s ohledem na jeho osobní, rodinné a majetkové poměry zvláštní opatření podle § 123b téhož zákona. Z citované judikatury je zřejmé, že jejich užití je důvodné tehdy, vyjdou-li v průběhu správního řízení najevo skutečnosti, které jednak umožňují užití těchto zvláštních opatření, a zároveň by ve srovnání s nimi bylo rozhodnutí o zajištění příliš tvrdým opatřením (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2021 č.j. 3 Azs 55/2020-32).
21. Žalobci již v minulosti bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a opětovně byl pravomocně odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Již s ohledem na tyto skutečnosti je zřejmé, že jeho protiprávní činnost spočívající v neoprávněném setrvávání na území České republiky bez pobytového oprávnění, resp. přes uložený zákaz, není ojedinělým excesem, nýbrž v případě žalobce se jedná o zcela běžný jev. Nadto žalobce nemá žádnou adresu na území České republiky ani finanční hotovost. V České republice nemá žádnou blízkou osobu (jak sám sdělil žalovanému, prakticky všechny příbuzné má v Uzbekistánu). Rozhodnutí o zajištění, resp. o prodloužení doby zajištění tak v případě žalobce není příliš tvrdým opatřením, nýbrž zcela adekvátní reakcí na jeho pobytovou situaci a na jeho dlouhodobé a opakované porušování právního řádu České republiky. Žalobce namítal, že se po

propuštění z výkonu trestu odnětí svobody sám dostavil k žalovanému. Z protokolu o podání vysvětlení žalobce ze dne 26. 2. 2021 vyplývá, že žalobce se dostavil dne 18. 2. 2021 k žalovanému, kde mu řekli, že má jít na Olšanskou, kde by mu měli dát vízum. Na Olšanské mu řekli, že ve čtvrtek dne 18. 2. 2021 nepracují, má přijít po neděli. Žalobce pak sám výslovně připustil, že po neděli už nepřišel (policejní hlídka ho zastihla ve středu 25. 2. 2021 ve večerních hodinách v zimní noclehárně pro osoby bez přístřeší). Žalobce tedy i nadále porušoval právní řád České republiky a svoji pobytovou situaci neřešil. Uložení jakéhokoli zvláštního opatření za účelem vycestování s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti nepřipadalo v úvahu, neboť by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění (a tedy k porušení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný proto nepochybil, jestliže k takovému opatření nepřistoupil (dostatečným by pochopitelně nebylo ani uložení povinnosti žalobci zdržovat se v některém přijímacím či pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení, neboť i v takovém případě by hrozilo další porušování právního řádu ČR z jeho strany).

22. Závěrem Městský soud v Praze doplňuje, že výčet zákonných ustanovení (viz str. 2 žaloby), která měla být žalovaným porušena, a citaci jejich obecných znění nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. odst. 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 391/2018-34 ze dne 20. 6. 2019).
23. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně